

Szerző:

Cím:

PÁLYA... PÁLYA...

nély

Igen, ismét a budapesti sportpályák ügye!

A figyelmes olvasó talán már türelmetlenül várja is egy kissé. Ugy kísért lapunkban a fővárosi sportpályák ügye, mintha Budapest lenne az ország sportlétesítményekkel legrosszabbul ellátott városa, mintha nem lennének falvak, járások, vidéki városok, ahol a pályahiány sokkal élesebben, követelőbben jelentkezik, mint a fővárosban.

És mégis Budapest...

De nem azért, mintha a fővárosi sportolók pályákkal való ellátottsága közelebb állna a szívünkhez, semmi köze ennek a lokálpatriotizmushoz, hanem azért, mert éppen itt, Budapesten, ahol a legjobbak a körülmények, itt szeretnénk bemutatni, hogy a helytelen szemlélet milyen hibákra vezet.

Az elmúlt hetekben a budapesti létesítményhelyzetből lapunkban, de azon kívül is, szabályos kis vita keretkedett. Szóba kerültek a megszüntetett, a beépített pályák, a sportolási lehetőségek nélküli épített új lakótelepek, a város központjából, a munkahelyektől távol eső úgynevezett „zöldövezeti” létesítmények, a kis-pályák, a sportkombinátók. Sokan adtak hangot véleményüknek, hogy nem akarnak „köregetegben” élni, mások a parkok, a játszótérek sportszerekkel való ellátottsága mellett kardoskodtak. Sportvezetők nyilatkoztak és mondták el, hogy ma ugyan még megoldható a sportolás a meglévő sportpályákon, de már ma is észre lehet venni, hogy a sportlétesítmények építése nem tart lépést az igények növekedésével.

Megértő, türelmetlen, heves hang egyaránt hallik ebben az ügyben és javaslatokban sincs hiány. De a lapunkban, a megbeszéléseken és a magánbeszélgetéseken a vita valahogy ferde végányra siklott. A vitakozó felek — talán a sportbarátok egy részének túlzott agresszivitása miatt — két táborra szakadtak, mintha a fővárosi sportlétesítményekkel való kielégítő ellátottsága pusztán csak sportügy lenne, mintha az elitű sportpályák, a beépített grundok, a hosszú utazásban elféséretit órák, a kihasználhatatlan lehetőségek csak a sportembereknek fájnának, mintha ebben az egész vitában a sport és a sport híve; félig-meddig szemben állnának a társadalom egészével, mintha annak rovására akarnák érvényesíteni jogukat.

Mi a fontosabb?

Élesen jelentkezett ez a nézet azoknak az okoskodásában, akik amikor a vita során már végképpen sarokba szorultak, egyszerűen így egyszerűsítették le a kérdést: hát mi a fontosabb, a lakás vagy a sportpálya, az iskolaépület vagy a tornaterem? Igaz, az ilyen minden megértést nélkülöző, a haladást fojtogató hang egyenesen és nyíltan egyre ritkábban jelentkezik. Az emberek gondolkodása fejlődik, s alig van már ember az országban, akinek az életében ne ferközött volna be valamilyen tornában a sport. A dolgozó emberek a saját életükben győződnek meg róla, hogy a modern életnek szerves része a testedzés és a szocialista

társadalom kialakulása során nem is oly soká el fogunk érkezni oda, ahol a testkultúra mindenféle megnyilatkozása éppen olyan általános lesz, mint az alapvető higiénia biztosítása.

De ma még, sajnos, ott tartunk, hogy a testnevelésnek és a sportnak nagy társadalmi jelentőségéről az emberek gyakran megfeledkeznek. Ez tapasztalható ebben az úgynevezett sportpálya-vitában is, ha a foghíjak beépítéséről van szó, akkor kézenfekvő, hogy a kiegyenlített és bizonyos mértékig karbantartott kis sportpályákat veszik először sorra, ha egy üzemterjeszkedni akar és van a szomszédban sportpálya, akkor a terjeszkedés iránya nyilvánvalóan megszabott, ha a városrendezés érdekeit egy sportlétesítmény keresztezi, akkor a megoldás egyáltalán nem okoz problémát.

De ha az így felszámolt létesítmény pótlásáról kerül szó, akkor rendszerint senki sem akarja vállalni a kiadásokat. Mert vannak fontos gazdasági, kulturális és más érdekek, amelyek nyilvánvalóan szükségessé tehetik egy sportlétesítmény megszüntetését, de a városfejlesztésnek éppen olyan fontos része a sport, mint a lakáskérdés, az iskolaügy, a kulturális szórakoztató intézmények ügye... Ezt elvben többnyire el is ismerik, csak éppen a gyakorlatban felejtkeznek meg róla.

Társadalmi ügy

Igy fordulhat elő, hogy amikor a kultúrtermékek megkérdezik, miért nem terveztek az építendő új lakótelephez sportlétesítményeket is, akkor azt válaszolják, hogy azért, mert nem rendelték meg. Mintha a szocializmus igényei szerint történő építkezések nem tennék éppen a kultúrtermék köteleességévé, hogy megrendelés nélkül is tervezzen sportolási, szórakozási, bevásárlási, egészségügyi stb. lehetőségeket. A sportlétesítmények kihagyása egy új lakótelep tervéből éppen olyan, mintha a tervező kifelejtene az alapvető higiéniai feltételek biztosítását.

A sportpályák ügye Budapesten és az ország bármely vidékén nem sportügy, hanem — társadalmi ügy. Csak másodsorban érdekesek a sportpályák abból a szempontból, hogy lebonyolíthatók legyenek a különböző bajnokságok, versenyek. Igazi jelentőségüket az adja meg, hogy a fiatalok és a dolgozó emberek nagy csoportja már ma is sporttal pihenni ki munkájának fáradalmait és készül a következő napok munka-feladatára és ahogy haladunk a szocialista társadalom kialakításában, úgy nőnek az igények, úgy lesznek egyre többen, akik nem tudják kihagyni az életükből a sportot, az üdítő játékot, a frissítő természetjárást...

Tehát sok kis és nagy sportpályát a lakótelepek, a munkahelyek közelébe! Ez a dolgozó emberek igénye, ez a szocialista társadalom igénye. Ezt a szemléletet kell terjeszteni és népszerűsíteni és akkor feleslegessé válik a vita, Budapesten és vidéken az adott lehetőségek között, de a lehető legjobban oldódnak meg a problémák a sportpályák ügyében.

Ardai Aladár

496: 425.85

1961

Ardai Aladár

1961. Népszport, márc. 26.